

Prima instanță: Curtea Supremă de Justiție (jud. C.Gurschi, Sv.Filincova, N.Clima, Gh. Nicolaev, G.Stratulat, A.Harghel, V.Doagă, Iu.Bejenaru, N.Gordilă)

ÎNCHEIERE

1 iunie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Iurie Bejenaru
Aliona Miron
Ala Cobăneanu
Nicolae Craiu

examinând cererea de revizuire depusă de Valeriu Arhip,
în cauza de contencios administrativ la acțiunea în contestare depusă de
Valeriu Arhip împotriva Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la
anularea în parte a actului administrativ individual defavorabil,
împotriva hotărârii din 3 decembrie 2012 a Curții Supreme de Justiție, prin
care acțiunea în contencios administrativ depusă de Valeriu Arhip a fost respinsă
ca fiind neîntemeiată,

c o n s t a t ă :

La data de 14 noiembrie 2012, Valeriu Arhip a depus prin prisma art. 25 din
Legea cu privire la Consiliului Superior al Magistraturii în coroborare cu art. 10
alin. (1) lit. b) din Legea contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie
2000 (în vigoare la acel moment) în Curtea Supremă de Justiție ca instanță de
fond competentă de a verifica legalitatea hotărârilor Consiliului Superior al
Magistraturii, doar în partea ce se referă la procedura de emiterе/adoptare, cerere
de chemare în judecată în ordinea contenciosului administrativ împotriva
Consiliului Superior al Magistraturii, solicitând inclusiv în urma concretizării
cererii din 26 noiembrie 2012:

- anularea punctelor 4 și 5 din hotărârea nr. 695/33 din 30 octombrie 2012 a
Consiliului Superior al Magistraturii, prin care Valeriu Arhip s-a considerat
incompatibil cu funcția de judecător și s-a propus Parlamentului Republicii
Moldova eliberarea acestuia din funcția de judecător al Curții Supreme de
Justiție;
- în cazul respingerii pretenției precedente, anularea pct. 3 din hotărârea nr.
695/33 din 30 octombrie 2012 a Consiliului Superior al Magistraturii, prin
care s-a anulat hotărârea nr. 624/30 din 9 octombrie 2012 a Consiliului

Superior al Magistraturii „Cu privire la cererea de demisie a unui judecător” (f.d.74-81).

Prin hotărârea din 3 decembrie 2012 a Curții Supreme de Justiție, cererea de chemare în judecată în ordinea contenciosului administrativ depusă de Valeriu Arhip a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Din considerentul că Curtea Supremă de Justiție și-a argumentat soluția de respingere a cererii de chemare în judecată prin faptul că argumentele reclamantului nu au putut fi supuse verificării, deoarece nu intrau în competența Colegiului Curții Supreme de Justiție, pe motiv că se refereau la procedura examinării și adoptării hotărârii contestate, atât în fapt cât și în drept, competențe ce nu intrau în sfera de verificare în sensul art. 25 din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii, la data de 16 aprilie 2013, Valeriu Arhip a depus la Curtea Europeană a Drepturilor Omului cererea nr. 27514/13, invocând încălcarea drepturilor garantate de art. 6§1 și art. 8 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Ulterior, la data de 10 august 2018, Valeriu Arhip a depus prin prisma art. 449 lit. e¹) din Codul de procedură civilă cerere de revizuire împotriva hotărârii din 3 decembrie 2012 a Curții Supreme de Justiție, însă prin încheierea din 11 februarie 2019 a Curții Supreme de Justiție, cererea de revizuire a fost respinsă ca fiind inadmisibilă (f.d.208-214).

La data de 29 martie 2022, Valeriu Arhip, a depus în temeiul art. 449 lit. g) din Codul de procedură civilă, cerere de revizuire împotriva hotărârii din 3 decembrie 2012 a Curții Supreme de Justiție, solicitând admiterea acesteia, recunoașterea expresă a încălcării dreptului său garantat de art. 6§1 și art. 8 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, casarea hotărârii din 3 decembrie 2012 a Curții Supreme de Justiție cu încasarea din contul bugetului de stat gestionat de Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul său a sumei de 5 900 de euro, convertită în lei moldovenești la cursul oficial al Băncii Naționale a Moldovei, la data transferului, cu titlu de reparare a prejudiciului moral și compensare a costurilor și cheltuielilor de reprezentare în fața Curții Europene a Drepturilor Omului.

În motivarea cererii de revizuire a indicat că, la 7 februarie 2022, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a comunicat Guvernului Republicii Moldova cererea Arhip v. Republica Moldova (nr. 27514/13). Curtea a solicitat prezentarea observațiilor cu privire la admisibilitatea și fondul cererii prin prisma următoarelor întrebări:

- 1) Este aplicabil articolul 6 § 1 din Convenție sub aspectul său civil cu privire la procedura exercitată în prezenta cauză (a se vedea Vilho Eskelinen și alții v. Finlanda [MC], nr. 63235/00, § 62, CEDO 2007-11, și Denisov v. Ucraina [MC], nr. 76639/11, § 52, 25 septembrie 2018)?
- 2) În caz afirmativ, a respectat Consiliul Superior al Magistraturii cerințele unui „tribunal independent și imparțial” (a se vedea Denisov, pre-citată, §§ 60-65 și 68- 70, și Guðmundur Andri Ástráðsson v. Islanda [MC], nr. 26374/18, §§ 219 și 231- 34, 1 decembrie 2020)?

- 3) În situația în care procedura din fața Consiliului Superior al Magistraturii nu a respectat exigențele prevăzute de art. 6 § 1 din Convenție, controlul efectuat de către Curtea Supremă de Justiție a fost „suficient” pentru remedierea pretinselor încălcări (a se vedea Denisov, pre-citată, § 73, și Ramos Nunes de Carvalho e Sá, pre-citată, § 194)?
- 4) A avut loc o încălcare a dreptului reclamantului la respectarea vieții sale private, în sensul articolului 8 § 1 din Convenție (Denisov, pre-citată, §§ 115-17)? În caz afirmativ, a fost această ingerință necesară într-o societate democratică și dacă a urmărit un scop legitim, în conformitate cu articolul 8 § 2 din Convenție?

Revizuentul a menționat că prin scrisoarea nr.06/2474 din 16 martie 2022, Agentul guvernamental a comunicat Curții Europene a Drepturilor Omului că la 22 februarie 2022 a avut loc o întrunire cu reclamantul Valeriu Arhip unde s-a discutat despre posibilitatea și condițiile încheierii unui acord de soluționare amiabilă. În rezultat, Guvernul Republicii Moldova a decis inițierea procedurii de soluționare amiabilă a cauzei, în vedere remedierii pretinselor încălcări ale Convenției la nivel național. Ambele părți au convenit în acest sens că este necesară redeschiderea procedurilor naționale prin depunerea unei cereri de revizuire de către reclamant, în baza art. 449 lit. g) din Codul de procedură civilă împotriva hotărârii din 3 decembrie 2012 a Curții Supreme de Justiție.

Revizuentul a afirmat că în fața Curții Europene a Drepturilor Omului, a pretins încălcarea drepturilor sale garantate de art. 6 § 1 din Convenție, invocând că Consiliul Superior al Magistraturii nu putea fi considerat un organ independent și imparțial, deoarece nu fusese alcătuit dintr-o majoritate de membri aleși din rândul judecătorilor. De asemenea, Valeriu Arhip a invocat în fața Curții Europene a Drepturilor Omului că judecătorii Curții Supreme de Justiție, care au examinat litigiul dedus judecății, nu au efectuat un control suficient, încălcându-i drepturile sale de acces la o instanță. În cele din urmă, reclamantul a susținut că eliberarea din funcția de judecător a constituit o ingerință în viața sa privată și profesională, contrar garanțiilor articolului 8 din Convenție.

La data de 5 aprilie 2022, Curtea Supremă de Justiție a notificat intimatului Consiliul Superior al Magistraturii și Agentului Guvernamental cererea de revizuire depusă de Valeriu Arhip, explicându-le dreptul de a depune referințe pe marginea argumentelor formulate în revizuire.

Prin referința din 15 aprilie 2022, Consiliul Superior al Magistraturii a lăsat la discreția Curții Supreme de Justiție aprecierea temeiurilor de admisibilitate a revizuirii invocate de către Valeriu Arhip împotriva hotărârii din 3 decembrie 2012 a Curții Supreme de Justiție.

Totodată, până la examinarea cererii de revizuire, Agentul Guvernamental nu și-a expus poziția asupra temeiurilor de revizuire a hotărârii din 3 decembrie 2012 a Curții Supreme de Justiție și a motivelor invocate de către revizuent.

Studiind materialele cauzei, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a admite cererea de revizuire depusă de Valeriu Arhip.

În motivarea concluziei enunțate se rețin următoarele argumente.

În conformitate cu art. 195 din Codul administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedură civilă, cu excepția art. 169-171.

Având în vedere că Codul administrativ nu reglementează instituția revizuirii unei hotărâri judecătorești irevocabile, cererea de revizuire depusă de către Valeriu Arhip, urmează a fi examinată în conformitate cu prevederile Capitolului XXXIX din Codul de procedură civilă.

Conform art. 446 alin. (1) din Codul de procedură civilă, pot fi supuse revizuirii hotărârile, ordonanțele, încheierile și deciziile irevocabile ale tuturor instanțelor judecătorești, în condițiile prezentului capitol.

Prin prisma art. 448 alin. (1) din Codul de procedură civilă, cererea de revizuire împotriva unei hotărâri sau încheieri rămase irevocabilă prin neatacare se soluționează de instanța care s-a pronunțat asupra fondului.

În corespundere cu art. 452 alin. (1¹) din Codul de procedură civilă, dacă examinarea cererii de revizuire este de competența Curții Supreme de Justiție sau a instanței de apel, ședințele se desfășoară fără înștiințarea participanților la proces. Dacă instanța care examinează cererea de revizuire consideră necesară prezența participanților la proces, aceasta dispune înștiințarea lor.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ a decis examinarea cererii de revizuire fără înștiințarea participanților la proces, cu plasarea datei ședinței pe pagina web a Curții Supreme de Justiție, fiind inoportună invitarea părților, întrucât argumentele expuse în cererea de revizuire și în referință au fost formulate cu suficientă precizie pentru a permite instanței examinarea acesteia.

În conformitate cu art. 453 alin. (1) lit. b) și alin. (6) din Codul de procedură civilă, după ce examinează cererea de revizuire, instanța încheiere de admitere a cererii de revizuire și de casare a hotărârii supuse revizuirii.

Articolul 451 din Codul de procedură civilă stipulează la alin. (1) că cererea de revizuire se depune în scris de persoanele menționate la art. 447, indicându-se în mod obligatoriu temeiurile consemnate la art. 449 și anexându-se probele ce le confirmă.

În temeiul art. 447 lit. c) din Codul de procedură civilă, sunt în drept să depună cerere de revizuire: Agentul guvernamental, precum și subiecții menționați la lit. a) și b) din prezentul articol, adică părțile și alți participanți la proces, în cazurile prevăzute la art. 449 lit. g) și h).

Articolul 449 din Codul de procedură civilă prevede la lit. g) că revizuirea se declară în cazul în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului sau Guvernul Republicii Moldova a inițiat o procedură de reglementare pe cale amiabilă într-o cauză pendinte împotriva Republicii Moldova.

La rândul său, art. 450 lit. e) din Codul de procedură civilă statuează că cererea de revizuire se depune în interiorul termenului de derulare a procedurii de reglementare pe cale amiabilă la Curtea Europeană a Drepturilor Omului – în cazul prevăzut la art. 449 lit. g).

Conform art. 11 alin. (1) și (2) din Legea cu privire la Agentul guvernamental nr. 151 din 30 iulie 2015, soluționarea amiabilă a unei cauze aflate pe rolul Curții Europene poate fi inițiată doar după o notificare oficială parvenită din partea Curții Europene și poate fi derulată concomitent cu procedura prevăzută la art. 10, care se aplică în modul corespunzător.

În speță, se atestă incontestabil că la 7 februarie 2022, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a comunicat Guvernului Republicii Moldova cererea Arhip v. Republica Moldova (nr. 27514/13), adresând părților următoarele întrebări referitoare la existența unei ingerințe în drepturile reclamantului garantate de Convenție:

1. Este aplicabil articolul 6 § 1 din Convenție sub aspectul său civil cu privire la procedura exercitată în prezenta cauză (a se vedea Vilho Eskelinen și alții v. Finlanda [MC], nr. 63235/00, § 62, CEDO 2007-11, și Denisov v. Ucraina [MC], nr. 76639/11, § 52, 25 septembrie 2018)?
2. În caz afirmativ, a respectat Consiliul Superior al Magistraturii cerințele unui „tribunal independent și imparțial” (a se vedea Denisov, pre-citată, §§ 60-65 și 68- 70, și Guðmundur Andri Ástráðsson v. Islanda [MC], nr. 26374/18, §§ 219 și 231- 34, 1 decembrie 2020)?
3. În situația în care procedura din fața Consiliului Superior al Magistraturii nu a respectat exigențele prevăzute de art. 6 § 1 din Convenție, controlul efectuat de către Curtea Supremă de Justiție a fost „suficient” pentru remedierea pretinselor încălcări (a se vedea Denisov, pre-citată, § 73, și Ramos Nunes de Carvalho e Sá, pre-citată, § 194)?
4. A avut loc o încălcare a dreptului reclamantului la respectarea vieții sale private, în sensul articolului 8 § 1 din Convenție (Denisov, pre-citată, §§ 115-17)? În caz afirmativ, a fost această ingerință necesară într-o societate democratică și dacă a urmărit un scop legitim, în conformitate cu articolul 8 § 2 din Convenție? (f.d.224)

Totodată, din adresa Agentului Guvernamental nr. 06/2474 din 16 martie 2022 rezultă că, la 22 februarie 2022, a avut loc o întrunire între Agentul guvernamental și reclamantul, în cadrul căreia a fost discutată posibilitatea și condițiile încheierii unui acord de soluționare amiabilă în rezultatul căreia Guvernul a decis inițierea procedurii de soluționare amiabilă a cauzei, în vederea remedierii pretinselor încălcări ale Convenției la nivel național. Astfel, ambele părți au convenit că, în acest sens, este necesară redeschiderea procedurilor naționale, prin depunerea unei cereri de revizuire de către reclamant, în baza art. 449 lit. g) din Codul de procedură civilă (f.d.234).

Colegiul constată că, în condițiile speței, cererea de redeschidere a procedurii judiciare a fost depusă de către subiectul corespunzător, conform art. 447 lit. a) și c) din Codul de procedură civilă și în interiorul termenului prevăzut la art. 450 lit. e) din Codul de procedură civilă.

Cu referire la circumstanțele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că Valeriu Arhip s-a plâns în fața Curții Europene a Drepturilor Omului în baza articolului 6 § 1 din Convenție pe faptul că:

- Consiliul Superior al Magistraturii nu putea fi considerat un organ independent și imparțial, deoarece nu fusese alcătuit dintr-o majoritate de membri aleși din rândul judecătorilor;
- procedura în fața Consiliului Superior al Magistraturii a fost una inechitabilă, deoarece a fost desfășurată contrar legislației naționale, or, actele administrative adoptate de Consiliul au fost nemotivate, fără o apreciere corespunzătoare a probelor, cu atât mai mult că argumentele invocate de reclamant în apărarea sa, nu au fost analizate;
- procedura în fața Curții Supreme de Justiție a fost una neechitabilă, încălcându-se garanțiile procedurale prevăzute de lege, manifestate prin neexpunerea pe fond a cauzei;
- lipsa gradului doi de jurisdicție pentru contestarea hotărârii judecătorești adoptate în privința sa.

Sub acest aspect, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că, fiind instanță investită cu judecarea fondului prezentului litigiu, Curtea Supremă de Justiție a efectuat controlul judecătoresc de legalitate al actului administrativ contestat de reclamant doar în partea ce se referă la procedura de adoptare a acestora și nu a supus verificării argumentele invocate în cererea de chemare în judecată care nu puteau fi încadrate în prevederile art. 24 din Legea nr. 947/1996, din motiv că nu intrau în competența sa.

Instanța de revizuire decelează că art. 25 din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii nr. 947 din 19 iulie 1996 (în redacția în vigoare la momentul emiterii actului administrativ contestat) prevedea că hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii pot fi contestate, la Curtea Supremă de Justiție, de orice persoană interesată, în termen de 15 zile de la data comunicării, doar în partea ce se referă la procedura de emiterie/adoptare. Contestațiile se examinează de un complet format din 9 judecători.

Aici, Colegiul reține că Curtea Constituțională, prin hotărârea nr. 13 din 14 mai 2018 a declarat neconstituțională sintagma „[...] doar în partea ce se referă la procedura de emiterie/adoptare” din art. 25 alin. (1) din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii nr. 947 din 19 iulie 1996, enunțând inter alia că cerințele pe care le impun dispozițiile legale contestate nu îi conferă un caracter suficient controlului realizat de către Curtea Supremă de Justiție în materia contestațiilor împotriva hotărârilor Consiliului Superior al Magistraturii. Or, deși judecătorii nu fac parte din serviciul public în sens strict, ei sunt parte a serviciului public în sensul general al expresiei.

În continuare, instanța de revizuire iterează jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului în acest sens, care a notat că în situația în care un organism judiciar însărcinat cu examinarea contestațiilor referitoare la „drepturi și obligații cu caracter civil” nu îndeplinește toate exigențele articolului 6 § 1 din Convenție, nu se produce o încălcare a Convenției dacă procedura în fața acestei entități a făcut obiectul „controlului ulterior al unui organism judiciar cu plenitudine de jurisdicție care îndeplinește, în ceea ce-l privește, garanțiile acestui

articol” (Albert și Le Compte v. Belgia, 10 februarie 1983, § 29, seria A nr. 58, și Tsfayo v. Regatul Unit, nr. 60860/00, § 42, 14 noiembrie 2006).

În circumstanțele prezentei cauze, potrivit prevederilor art. 25 alin. (1) din Legea nr. 947/1996 (în redacția în vigoare la momentul adoptării actelor administrative ce formează obiectul litigiului), hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii puteau fi contestate doar în partea ce se referă la procedura de adoptare. Drept urmare, prin prisma art. 25 alin. (1) din Legea nr. 947/1996, Curtea Supremă de Justiție nu a supus verificării argumentele invocate de Valeriu Arhip în cererea de chemare în judecată, care nu puteau fi încadrate în prevederile art. 24 din Legea nr. 947/1996, din motiv că nu intrau în competența sa.

Respectiv, reclamantul Valeriu Arhip nu a beneficiat real de existența unei instanțe de judecată cu deplină jurisdicție, competentă să exercite un veritabil control de legalitate al actului contestat atât cu privire la chestiuni de drept, cât și cele de fapt. Or, în condițiile speței, Curtea Supremă de Justiție, aplicând prevederile legislației interne în vigoare la acel moment, în concret art. 24 și art. 25 din Legea nr. 947/1996, a exercitat controlul de legalitate al actului administrativ contestat doar în partea ce se referă la procedura de adoptare a acestuia, dar nu și al legalității lui în fond.

În cauza Ramos Nunes de Carvalho e SÁ v. Portugalia (nr. 55391/13 și altele 2, § 65, 21 iunie 2016), Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că „instanța” pe care o are în vedere articolul 6 § 1 din Convenție trebuie să aibă competența de a examina toate problemele de fapt și de drept relevante pentru soluționarea litigiului pentru care a fost sesizată.

La rândul său, aceste fapte fac să se ajungă la concluzia că reclamantul nu s-a bucurat de garanțiile unui proces echitabil în sensul art. 6 § 1 din Convenție, deoarece Curtea Supremă de Justiție nu a efectuat un control suficient în fapt și în drept al legalității actului administrativ adoptat de Consiliului Superior al Magistraturii în privința sa.

Succesiv, în partea argumentelor reclamantului Valeriu Arhip cu privire la pretinsa încălcare a art. 8 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale, prin faptul că eliberarea din funcția de judecător a constituit o ingerință în viața sa privată și profesională, Colegiul relevă jurisprudența constată a Curții Europene a Drepturilor Omului în acest sens, potrivit căreia litigiile de muncă nu sunt prin natura lor excluse din sfera noțiunii de „viață privată” în sensul articolului 8 din Convenție. În astfel de litigii, o concediere, o retrogradare, refuzul accesului la o profesie sau alte măsuri la fel de nefavorabile pot avea repercusiuni negative asupra anumitor aspecte tipice ale vieții private. Printre aceste aspecte se numără (i) „cercul intim” al reclamantului, (ii) posibilitatea acestuia de a stabili și dezvolta relații cu alte persoane și (iii) reputația sa socială și profesională (a se vedea Denisov v. Ucraina [MC], nr. 76639/11, 25 septembrie 2018).

De asemenea, Curtea a statuat că impactul negativ adus reputației unui individ trebuie să prezinte un anumit nivel de gravitate și să fie atât de amplu încât să producă un prejudiciu exercițiului persoanei de a se bucura de dreptul său la respectarea vieții private (a se vedea A. v. Norvegia, nr. 28070/06, §§ 63-64,

09 aprilie 2009; Polanco Torres și Movilla Polanco v. Spania, nr. 34147/06, §§ 40 și 44, 21 septembrie 2010; Delfi AS v. Estonia [MC], nr. 64569/09, § 137, CEDO 2015; Bedat v. Elveția [MC], nr. 56925/08, § 72, CEDO 2016). Această condiție este valabilă pentru reputația socială în general și pentru reputația profesională în special (a se vedea Medzlis Islamske Zajednice Brcko și alții v. Bosnia și Herțegovina [MC], nr. 17224/11, §§ 76 și 105-106, 27 iunie 2017).

În cauza Oleksandr Volkov v. Ucraina nr. 21722/11, din 9 ianuarie 2013, Curtea a conchis că eliberarea din funcție a reclamantului a constituit o ingerință în exercitarea dreptului acestuia la respectarea vieții sale private, în sensul articolului 8 din Convenție. Curtea a stabilit că eliberarea din funcția de judecător a reclamantului a afectat o mare parte a relațiilor acestuia cu alte persoane, inclusiv relațiile de natură profesională. De asemenea, aceasta a avut impact asupra „sferei private” a reclamantului, deoarece pierderea locului de muncă trebuie să fi avut consecințe semnificative asupra bunăstării materiale a reclamantului și a familiei acestuia. În consecință, Curtea a conchis că ingerința în exercitarea de către reclamant a dreptului la respectarea vieții sale private nu fusese prevăzută de lege. Astfel, ingerința nu a fost compatibilă cu dreptul intern și, în plus, dreptul intern aplicabil nu îndeplinea condițiile de previzibilitate și de oferire a unei protecții adecvate împotriva arbitrariului.

Reieșind din circumstanțele prezentei cauze, trebuie menționat faptul că obiectul prezentului litigiul ține de exercitarea activității profesionale a reclamantului în cadrul căruia acesta a contestat o hotărâre emisă de o autoritate publică, care a avut repercusiuni negative asupra vieții sale private și profesionale.

Astfel, prin prisma dezideratelor Curții Europene a Drepturilor Omului în cauzele menționate mai sus, instanța de revizuire constată că eliberarea lui Valeriu Arhip din funcția de judecător a constituit o ingerință în viața sa privată și profesională, iar drept consecință a avut loc violarea garanțiilor de la art. 8 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale.

Referitor la pretenția din revizuire privind acordarea satisfacției echitabile, Colegiul menționează că în cazul constatării existenței unei violări a drepturilor fundamentale ale reclamantului, statul are obligația juridică din perspectiva Convenției de a pune capăt acestei violări și de a înlătura consecințele în așa fel încât să se restabilească, pe cât e posibil, situația anterioară prin repararea prejudiciului sub formă pecuniară.

Astfel, prejudiciul moral se acordă în raport cu consecințele negative suferite de parte, cât și în măsura în care i-a afectat situația socială și materială, iar în temeiul Convenției pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale, aceste criterii se aplică prin necesitatea ca partea lezată să primească o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral suferit.

În jurisprudența sa constantă, Curtea Europeană a reiterat că o hotărâre în care ea constată o violare impune statului pârât o obligație legală de a pune capăt violării și a repara consecințele acesteia în așa mod, încât să restabilească pe cât e posibil situația existentă înainte de violare (a se vedea *Former King of Greece and Others v. Greece* [GC], nr. 25701/94, § 72). În această cauză, reparația trebuie

să aibă scopul de a repune reclamantul în situația în care el s-ar fi aflat dacă violarea nu ar fi avut loc.

Colegiul reține că Agentul guvernamental a recunoscut că Valeriu Arhip nu a avut parte de un proces echitabil în instanțele naționale și a inițiat procedura de reglementare amiabilă, care a fost acceptată de reclamantul Valeriu Arhip, prin depunerea prezentei cereri de revizuire.

Aceste circumstanțe se confirmă prin adresa Agentului Guvernamental nr. 06/2474 din 16 martie 2022 expediată Curții Europene a Drepturilor Omului, din care rezultă că ambele părți au convenit că, este necesară redeschiderea procedurilor naționale, prin depunerea unei cereri de revizuire de către reclamant, în baza art. 449 lit. g) din Codul de procedură civilă (f.d.234).

Totodată, având în vedere că:

- Curtea a propus Guvernului Republicii Moldova pentru încălcarea drepturilor reclamantului garantate de art 6 § 1 și art. 8 din Convenție, de a-i compensa prejudicial moral în sumă de 5900 euro, inclusiv și costurile cheltuielilor de reprezentare în fața Curții Europene a Drepturilor Omului,
- reclamantul a acceptat această sumă, prezentând instanței de judecată o propunere concretă, cu sumă certă, pentru a fi adjudecată în beneficiul său,
- suma solicitată de reclamant cu titlu de reparare a prejudiciului moral cauzat prin încălcarea acestor drepturi și libertăți fundamentale este în corespundere cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în cauze cu încălcări similare,
- Agentul Guvernamental nu a negat aceste fapte, recunoscând încălcările admise în privința reclamantului, dorind remedierea acestora prin redeschiderea procedurii judiciare, inclusiv cu acordarea sumei bănești solicitate cu titlu de reparare a prejudiciului moral,

instanța de revizuire ajunge la concluzia de a dispune încasarea din contul bugetului de stat gestionat de Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul reclamantului a sumei de 5 900 de euro, convertită în lei moldovenești la cursul oficial al Băncii Naționale a Moldovei, la data transferului, cu titlu de reparare a prejudiciului moral și compensare a costurilor și cheltuielilor de reprezentare în fața Curții Europene a Drepturilor Omului.

Or, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ constată existența unui prejudiciu moral suferit de către reclamant prin faptul că acesta nu s-a bucurat de garanțiile unui proces echitabil, în sensul art. 6 § 1 și art. 8 din Convenție, pe motiv că Curtea Supremă de Justiție nu a efectuat un control suficient în fapt și în drept al legalității actului administrativ adoptat de Consiliul Superior al Magistraturii în privința sa, care de altfel a constituit o ingerință în viața privată și profesională a lui Valeriu Arhip.

Deci, aceste circumstanțe impun în concluzie necesitatea admiterii cererii de revizuire și casarea hotărârii din 3 decembrie 2012 a Curții Supreme de Justiție, cu reexaminarea cauzei de contencios administrativ, la acțiunea în contestare depusă de Valeriu Arhip împotriva Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la anularea în parte a actului administrativ individual defavorabil.

Totodată, având în vedere că art. 191 alin. (3) din Codul administrativ, prevede expres că Curtea de Apel Chișinău soluționează în primă instanță acțiunile în contencios administrativ împotriva hotărârilor Consiliului Superior al Magistraturii, prezenta cauză urmează a fi transmisă pentru reexaminarea după competență la Curtea de Apel Chișinău, care va efectua controlul în fapt și în drept a legalității hotărârii nr. 695/33 din 30 octombrie 2012 a Consiliului Superior al Magistraturii, conform solicitărilor reclamantului.

În conformitate cu art. 230, art. 195 din Codul administrativ coroborat cu art. 452, 453 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se admite cererea de revizuire depusă de Valeriu Arhip.

Se constată încălcarea drepturilor lui Valeriu Arhip garantate de articolul 6 § 1 și art. 8 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Se casează hotărârea din 3 decembrie 2012 a Curții Supreme de Justiție, în cauza de contencios administrativ la acțiunea în contestare depusă de Valeriu Arhip împotriva Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la anularea în parte a actului administrativ individual defavorabil.

Se transmite prezenta cauză de contencios administrativ la Curtea de Apel Chișinău, pentru examinare după competență a acțiunii depuse de Valeriu Arhip împotriva Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la anularea în parte a actului administrativ individual defavorabil.

Se încasează din contul bugetului de stat gestionat de Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul lui Valeriu Arhip a sumei de 5 900 (cinci mii nouă sute) de euro, convertită în lei moldovenești la cursul oficial al Băncii Naționale a Moldovei, la data transferului, cu titlu de reparare a prejudiciului moral și compensare a costurilor și cheltuielilor de reprezentare în fața Curții Europene a Drepturilor Omului.

Încheierea nu se supune nici unei căi de atac.

Președintele ședinței,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Iurie Bejenaru

Aliona Miron

Ala Cobăneanu

Nicolae Craiu